

støtter paa de praktiske Erfaringer, jeg har gjort. Jeg vil da først gjøre den Bemærkning med Hensyn til § 1, at jeg tror, at de Indskrænkninger, som i Henseende til Formueraadighed og Contractsfrihed paahvile de militaire Underclasser, ikke ere lige besværlige. Der gives saaledes een Slags Indskrænkning i Formueraadigheden, som man dog vist uden Betænkelighed kan ophæve; det er den, der angaaer faste Eiendomme, thi det synes mig, at være naturligt, at den Underofficer eller Baadsmænd, som eier et Huus, maa være berettiget til at sælge det, uden først at faae Tilladelse dertil af sine Foresatte. Jeg kan ikke troe, at den militaire Tjeneste i nogen Henseende kan lide Skade ved, at en Mand af Underclasserne afhænder en Eiendom; dette er Forhold, hvis Forandring synes mig lettest, og som dog er meget betydende. — Et andet Forhold, som jeg ogsaa tror trænger til Omordning, er det Forbud, som den nugældende Lovgivning opstiller for militaire Underbefalingsmænd mod at betale deres Gjæld. Det er dog stridende mod al Retsfølelse, at en militair Underbefalingsmand skal kunne forsyne sig hos en Kræmmer eller en Colonialhandler med de daglige Fornødenheder, og at han dernæst, naar han indkaldes for Retten, faaer den Veiledning af Dommeren, at han ikke behøver at betale sin Gjæld, men at han selvfølgelig kan paastaae sig frifunden, skjøndt han erkjender at være Gjælden skyldig. Desværre har jeg seet mange Exempler paa, at militaire Underbefalingsmænd have benyttet sig af denne besynderlige Frihed, som Lovgivningen hjemler dem. Navnlig har jeg i de senere Aar mødt flere Exempler paa, at saadanne Underbefalingsmænd have gjort Gjæld i Slesvig og Holsten, medens de laae derovre i Cantonnement, og naar de ere komne hertil og ere blevne affordrede Gjælden, have de erklæret, at de efter den militaire Lovgivning, som dengang ogsaa gjaldt i Hertugdømmerne, vilde være fritagne for at betale, hvilket de naturligvis ogsaa ere blivne i de Tilfælde, hvort de ikke have havt deres Foresattes Tilladelse til at stifte Gjæld. — Hvad angaaer militaire Underbefalingsmænds Handel, tror jeg ikke, det er saa nødvendigt at give den fri;

thi det forekommer mig at ligge udenfor en militair Persons Stilling at drive Handel. Det er naturligt, at han er berettiget til at afhænde sine Eiendele; men dersom der overhovedet her skal være en Indskrænkning — og dette synes jo den høitærede Krigsminister at fastholde — maatte det efter mit Skjøn nærmest være med Hensyn til Handel med Vægsregjenstande. Jeg tror derfor, at dersom § 1 ikke skulde kunne gjenneføres i sin Heelhed, hvilket jeg ønsker og vil understøtte, maa der dog være nogle Contractsforhold, som man kan gjøre lige for militaire Underbefalingsmænd og for Ståtens øvrige Borgere. — Hvad dernæst § 2 angaaer, maa jeg gjøre den Indvending, som den ærede Forslagsstiller for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds forudsatte kunde møde ham, idet jeg nemlig mener, at den Bestemmelse, den indeholder, ikke gaaer vidt nok. Dersom det er rigtigt at ophæve den Bestemmelse, at en Officer skal kunne godtgjøre at have en vis Indtægt for at kunne gifte sig, synes mig ogsaa deraf at maatte følge, at en Tilladelse til at gifte sig ikke behøver at søges hos Krigsministeriet. Jeg tror navnlig, at den Bestemmelse, som § 2 søger ophævet, efter den nye Hæverorganisation har faaet et uventet Omfang, idet nemlig alle Secondlieutenanter komme ind under den. Som Følge heraf maa enhver Secondlieutenant, som Aar ud og Aar ind lever i en borgerlig Stilling, og kun i enkelte og korte Tidsrum gjør activ militair Krigstjeneste, ansøge Krigsministeriet om Tilladelse til at indgaae Ægteskab, men det har dog vist ikke engang været forudsat i Krigsartiklerne, og vist heller ikke i den nye Hæverorganisationslov, at en Handelscontoirist, en Aulsforvalter eller en Urtekræmmer, som er Secondlieutenant i Hæren, skal for at gifte sig godtgjøre, at han har en bestemt aarlig Indtægt, og tillige søge om Tilladelse hos Krigsministeriet til at indgaae Ægteskab, medens det dog, saavidt jeg veed, nu er Praxis, at Enhver, som er Secondlieutenant, maa ansøge om og erhverve en saadan Tilladelse, inden han gifter sig. Dog ikke nok med, at Tilladelsen skal søges, men den skal, saavidt jeg har erfaret, søges igjennem Bataillon,